

Pohánka Erika

Hagyd örömöm rajtad

Közénk építész pózokat.
Riadtan határolod
körül magad...
Félted magányod,
félted felgombolyítom
– egyre közelebb...
Törött ablak a szemed
s én hiányzó arcodat
féltem;
percekre megáll,
majd elrobog –
nagy platánlevél,
mely elsímul
a szél tenyerén.

A lelkem akartad,
de testemet is kérted...
Vágyam, e boldog virág
rád omlik újra,
felragyog szeme az éjnek,
elviszlek magammal...
Égő hegyekben
a lélek redőin
alvó selyem-bolyhok
rendeződnek
ősi alakba.
Mint hársillat a szigeten
– körüllobogsz,
átégetsz egészen...

Arcod érinti arcomat,
lány kezdedben repdesek...
Ruháim csokrát
elébed terítem.
És játszik a kezünk
bőrünkön bújócskát,
– játszik a boldog –,
rátör a falánkság.
Pórusaim reád
nyílnak-csukódnak...
Bőrünk bársonyán
csillagok teremnek.
Menekül a könny,
mint pók a repedésbe...

Mint telihold,
oly gömbölyű
a lélek meg a test
így együtt...
Szavak nélkül is
csobban,
örömet táncol.
Esendő és rakoncátlan
a feloldott test,
anyagba süllyed a lélek:
érintés és hallgatás
teljessége...

Bőrünk alatt az álmok
keresnek...
Megrajzolhatlak...
a bolyhokba arcom
beletúrtam –
jelenléteid erősítem...
Gyönyörű szövet a tested,
takarj be...
Hozzád érve –
hazatértem.
Nélküled betakar a bánat,

a nagy piros óra könyörtelen...
 rám merednek percei a napnak.
 Egyedül vagyok a torzó
 s hiányod kergetem
 becézett testemen...
 Arcom érintse arcodat,
 simogass magadhoz...
 Csak a ruhám tartja
 össze testem...
 Ringass, rejtegess
 csak magadnak
 és tüzd ha jamba
 csókodat.

B.gyarmat, 1995. szeptember

Félbemaradt cserepek

Görög Imre emlékének

Dália szirmán
 hervad a gyűrött
 ünnepi lélek.
 Emberi törvény:
 hirtelen elmegy
 mind, aki végez
 és haza indul a versed
 alvó gyarmati úton.
 Négy soros álmat
 tornyoz a felhő.
 Felveszi lábunk léptei hangját.
 Száraz akáctövis...
 Vérzik az árnyad...
 Jön Radnóti a képen
 – drót-feszülésen is
 átvizs
 titkos távoli tájra.
 Félbemaradt cserepek
 arcodból...

B.gyarmat, 1995. jan.-febr.

árnyjáték

ág az éjben
kopogna
köröz a szél
fagyos csont
motoznak
a seholok
a seholok
motoznak
fagyos csont
köröz a szél
kopogna
ág az éjben
árnyjáték

B.gyarmat, 1995. nov. 8.



Fábián Gyöngyvér : Alvók I.